

#

На стареца ^{полютавилъ} разшантавения умъ.

На пиръ у Фрина, старче, не е гракалъ
До нине гарванъ!... Горе на Олимпъ,
За веселъ пиръ, самите богове
Прекъсвали сж своите дела.

Или не знай това мъдреца Ефтий?

~~Достатъчно е мъдръ да не знай!~~

Зевсъ гръмовержецъ, той не се ли самъ

Престори лебедъ, — само за да може,

Божественостъ отмахналъ, а съсъ нея

И дългъ оставилъ настрана, — наслада

Поне за мигъ, за кратъкъ мигъ да вкуси

Отъ хубостъта?... Или пъкъ и това

Е щукнало изъ паметъта на Ефтий?

Или той мисли, че на боговете

Да подражавашъ ще да е престъпно?

Хитрецъ е Ефтий; хитростъта не знае

Което знай, — тя знае що ѝ трябва!

Предъ богове грехътъ не гряхъ се смята,

Ако се той допадне съ хубостъ тямъ.»

И тука той, къмъ старий хелиастъ

Като устреля погледъ, едно викна:

«Въвъ положи, катъ низкий лобъ на Ефтий,

Плешивостьта плешиви мисли мъти!...

Другари! ний въздадохме достойно

На боговете честь — а да издигнемъ

Наздравица сега за хубостъта:

— Щастливъ, комуто помисли високи

Въ сърцето лее хубостъта — сърцето

За низка завистъ и коварства чуждо!

Щастливъ, когото Фрина ошастливи!»

Подхванатий внезапно тостъ пресече

Речъта на Хиперида. И далеко,

Вънъ отъ чертога пиршествень, отнесе

Презнощний екотъ името на Фрина...

И пакъ подзе отново Хиперидъ: